

Ha...

Lángokként vergődő ujjaink,
szerelmem, ha összefonódnak,
támasztunk oly tüzet, amíg
elégünk: a világ kigyullad.

S ha földre nyom a szél -

[illegible]

készerűségünkkel itatva át
a rétet, s ízében megőrzi
emlékünket minden virág.

K.n. / 197? / WM KGY 2015.78.1.

(Baka István Összegyűjtött versek című kötetéből)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)